

rusă, după cum se știe, cu două sensuri: 'antroponime în general, cu alte cuvinte nume de persoane' și 'un anumit tip de antroponime: numele de bottez'; iată însă că în lucrarea de față ni se propune un al treilea sens: 'prenume și porecle luate la un loc' (v. p. 24). Corespondentul rusesc al rom. *apelativ* se scrie de obicei *appeljativ*, uneori *appeljativ*, deci cu consoane duble (deși inconsecvent: cînd cu doi de *l*, cînd cu doi de *p*; comp. fr. *appellatif*, it. *appellativo* etc.), pentru ca în paginile lucrării de care ne ocupăm să se adopte o nouă soluție, scrierea cu consoane simple: *apeljativ* (v. p. 7). O a treia soluție, în plus față de cele existente în uz, poate duce oare la unificare? Nu cumva ea complică lucrurile și mai mult?

În cele ce urmează ne permitem să facem cîteva observații, privind mai ales etimologia și formarea unor cuvinte, de pe urma cărora ar putea profita o nouă ediție a lucrării.

Printre numele noi, apărute după revoluție, sînt amintite: *Leonina*, *Paulina*, *Ėraida* (p. 71), despre care se spune că sînt formate prin compunere. *Leonina*, după părerea noastră, este un derivat: s-a format de la *Leon*, prenume masculin, cu ajutorul sufixului *-in(a)*, pe care îl întîlnim în structura unor numeroase formații neologice de acum 50 de ani: *Ėlektrina*, *Ėnergina*, *Lenina*, *Marksina*, *Nojabrina*, *Oktjabrina*¹ etc. Cel de-al doilea prenume, *Paulina*, este un împrumut din neogreacă (unde *Paulina* s-a format cu același sufix, amintit mai sus, care poate fi ușor recunoscut în formații grecești pătrunse, unele din ele, în antroponimia românească: *Anghelina*, *Asimina*, *Lesterina* etc.²) sau, eventual, din bulgară, unde poate fi găsit în aceeași formă³. În sfîrșit, *Ėraida* nu s-a format prin compunere, ci prin contaminare (autoarea indică, pe bună dreptate, formele *Ėra* și *Iraida*), è inițial puțin explicat și ca hiperurbanism.

În secțiunea consacrată numelor derivate se enumeră, la p. 72, o serie de „formanți” pentru prenumele calendaristice rusești: *-in* (*Konstantin*, *Longin*, *Valentin*), *-an* (*Afrikan*, *Dem'jan*) etc. Dacă ne gîndim că asemenea nume s-au format în slava bisericească (prin suprimarea morfemelor finale latine și grecești, *-us* și *-ós*: lat. *Constantinus*, *Longinus*, *Valentinus*, *Africanus*, gr. *Δαυανός*), de unde au pătruns în vechea rusă, cu greu am putea admite formanți de tipul *-in*, *-an* etc. Aceste finale, identice într-o serie de forme contemporane, ar putea fi considerate afixe (formanți) dacă s-ar fi atașat la un radical (or, nume de tipul *Konstantin* nu s-au format de la *Konstant-*, radical inexistent) sau dacă ar fi folosite, acum, la formarea, după acest „model”, a unor antroponime noi⁴.

S-a format prin sufixare, în cadrul unor antroponime ca *Novokreščen*, *Sladkopevec* (p. 75), numai cel de-al doilea termen al compunerii (*-kreščen*, *-pevec*), în timp ce compusele respective, în întregul lor, sînt nesufixate (spre

¹ Vezi, de ex., articolul nostru: *Efemeride antroponimice în limba rusă actuală*, „Analele Universității București”, Seria științe sociale, Filologie, Anul XVII (1968), p. 479.

² Al. Graur, *Nume de persoane*, București, 1965, p. 125.

³ Id., *ibid.*

⁴ Este semnificativ faptul că în cazuri ca *Tvorim*, *Radim*, *Ljubim*, formate prin scurtare de la *Tvorimir*, *Radimir*, *Ljubimir* (p. 126) autoarea se pronunță categoric împotriva caracterului afixal al finalei *-im*.